

for efterhanden at gaa fallit. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at de Laan, det her dreier sig om, ere paa 3 à 400,000 Kr., og disse Laan ere saa store, at den Tid snart vil komme, da Spørgsmaalet om Tilbagebetaling vil blive nødvendigt, og det vil blive reist med samme Hæd her fra denne Forsamling som der f. Ex. er reist Spørgsmaal om Tilbagebetaling af det islandste og vestindiske Mellemværende. Som permanent, rentebærende Laan kan det ikke blive staaende uopgjort; enhver Finantsbestyrelse vil være berettiget til at fordre en Opgjørelse, og der kan ikke siges Noget derimod, da det er store Summer, det dreier sig om. For at vise, at der ikke er nogenjomhøst Fare for Universitetsformuens Selvstændighed siger det ærede Medlem: Hvad skal saa en Landmand, en Godseier, en Storbonde gjøre, dersom han laaner hos Staten og udsætter sig for at blive udpantet? Men der maa det ærede Medlem virkelig undersøge. Enhver Mand, der laaner en stor Sum hos Staten, maa enten betale Summen tilbage eller finde sig i at blive udpantet, saadan er det altid gaaet, og saadan vil det altid gaa. Det ærede Medlem er overordentlig feil underrettet eller ukjendt med Forholdene, naar han tror, at de, der laane af Staten, ikke betale tilbage gjennem Mater eller paa anden Maade. Det sker selvfølkelig. Der har været Tider, hvor det ikke stete og ikke har kunnet ske, og Staten er da gaaet til Udpantning i Godset; det Samme vil være Tilfældet med Universitetet. Det afhænger da af Regjeringen, naar den vil lægge Haand paa Universitetets Tiende og andre Indtægter for at tilveiebringe Afvikling af Forholdene. Under de nuværende Forhold, saalænge Repræsentationen har saa lidt Haand i Hænde med Finantsbestyrelsen, er det efter min Mening, politisk set, et uforvarsligt Skridt at gjøre, saaledes at lægge det fuldstændig i Finantsbestyrelsens Haand, at den kan omkalfatre Universitetets Formuesforhold, uden at vi med et Ord kunne sige Noget dertil, men saalænge den nuværende Stilling bestaar, kan dette ikke ske, saa er Regjeringen afskaaren derfra. Naar vi vedtage det ærede Medlems Forslag, naae vi ingen politisk Fordel, og det vilde derfor, som sagt, være en uforvarselig Foranstaltning. Det undrer mig for Resten, at det ærede Medlem først nu kommer med sin Indsigelse. Den ærede Kultusminister meddelte i Fjor i Finantsudvalget, at allerede i forrige Finantsaar vilde det ikke være muligt at dække Universitetets Underbalance af Kapitalformuen, eftersom den var saavidt opbrugt, at der

ikke var nok. Ministeren havde ikke Noget imod, at Anmærkningen blev staaende, som den stod; kun maatte vi vide, at det, der manglede, forbeholdt han sig at dække af Statskassen. Det stete i Overensstemmelse med Finantsudvalget, uden at der blev sagt Noget derimod, og det ærede Medlem, som var Medlem af Finantsudvalget, modtog det ikke. Da havde Tidspunktet været til at komme med Indsigelsen, eller til at sige det i Betænkningen eller ved 3die Behandling, i det Hele taget til dengang at gjøre sin Indsigelse gjældende; men først at sige Ja og saa Nei bagefter, det er lidt besynderligt. Men det er for Resten den Fremgangsmaade, det ærede Medlem ofte anvender. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal, jeg tror, det ligger ganske klart for, hvad det dreier sig om. Det dreier sig om: Skulle vi nu rejse et nyt Stridspunkt, der ikke kan medføre nogenjomhøst Fordel, som ikke staar i nogenjomhøst Forbindelse med de tidligere Afgørelser og ikke medfører andet praktisk Resultat end det, at Universitetets Formue bliver flydende i Finantsministerens Hænder? Dertil synes jeg, at ærede Medlemmer ville have let ved at tage Stade. — Dernæst var der et helt andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem udtalte sig meget langt om, men med Hensyn til det skal jeg fatte mig ganske kort. Det ærede Medlem holdt nemlig et længere Foredrag om hele sin politiske Opfattelse. Sa den kjende vi, den er den modsatte af vor. Det ærede Medlem har gjentagne Gange udtalt, at hans Politik bestaar i at gjøre Finantsloven saadan, at han kan sige sig selv, at den ikke bliver nogen Finantslov i Løbet af dette Aar, men hvis der dog alligevel var nogen Udsigt til, at den blev en saadan, saa vilde han til Slutningen forhindre det ved at stemme imod dens Overgang til det andet Thing. Det er den Betragtning, der hænger sammen med hele hans Politik, og det er den modsatte af Flertallets. Derfor behøves ikke nogen længere Disput om den Historie. Naar det ærede Medlem imidlertid desuden holdt et langt Foredrag om, hvorledes man vilde godkjende en tidligere provisorisk Benyttelse af en Bevilling, der var givet under Forudsætning af, at der kom en Finantslov, skjøndt der ingen udkom, ved at stemme for det andet Bidrag, saa maa jeg bede det ærede Medlem undskylde mig at, det ikke kan give Anledning til nogen Debat; thi jeg har med gode Grunde paavist for det ærede Medlem, hvorfor man igjennem sin Afstemning over det andet Bidrag juridisk og statsretlig er ude af Stand til at godkjende eller